

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Paupertas spiritus quomodo obti[n]eatur: qualis quisque debeat fore in
oculis proprijs: iniuriam item quamnam solam curare debeamus. Can.
XXXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

in corpore tuo oculus tuus non sibi tantum est oculus, nec ad vsum & vtilitatem duntaxat propriam est constitutus, sed vt ceteris quoque membris pariter videat: ita quæcunque tibi dedi talenta seu dona, non idcirco tantum dedi vt pro te sola ex his fructum aut vsum capias, sed pro aliis etiam membris corporis mei mystici in te posui dona seu bona, vt per illa tu aliis seruias, subuenias, lucrerisq; & adducas mihi proximos tuos. Ideo enim illis fortasse non dedi quæ tibi dedi, quia in te, & tibi & illis prouidi: quemadmodum ediuersò multa tibi negaui quæ aliis dedi. In hoc tamen quod aliis dedi, ita dedi, vt non illis tantum, sed etiam tibi in illis, quia pro te illis dedi.

A te igitur exquiro vt aliis tu mea dona cõmunices, atq; pro aliis libenter facias, si quæ tu potes, quæ non possunt illi, vt sic vna charitas ex multis vobis vnum faciat corpus: & quicquid in vno membro hoc corpus habeat, etiã pro alio habeat: quia alterum debet alterius participare bonũ ex vnione corporis, & cõmunionem charitatis. Hæc consideratio voluntatis meæ faciat te filia ad seruendũ proximis alacere, ad supportanda eorum onera hilarẽ, ad cõpatiendum mitẽ, ad consolandũ benignam, ad largiendum promptam, ad gratulandum piã, vt nullam prorsus inuidia, nulla contentio, nulla æmulatio, nulla proprietatis alicuius quæsitio sit inter vos: sed vt sit inter mēbra eiusdẽ corporis charitas & bonorum meorum cõmunicatio. Nihil enim habes, quod tuum est. Quid enim habes, quod non accepisti? Quapropter, sicut dixi, nihil habes, quod non meum est, nihil habes quod tibi soli, id est, propter te solam tibi datum est: sed omnia quæcunque accepisti, tibi commendata sunt tantummodo, vt in vtilitatem totius corporis Ecclesiæ meæ exponenda, pro quibus ratio à te est exigenda. Ea propter nunquã tam sublimi esse debes contemplatione subuecta, nunquã tam bene tibi esse debet mecum, si proximi tui auocaret te necessitas; siue corporalis, siue spiritualis, quin relicta tunc consolatione propria, relicto deniq; contẽplationis illius suauis exercitio seu fomẽto, atq; te ipsa prorsus posthabita, curras ad subueniendũ proximo propter me. Hæc est enim charitas, vt non quæ tua sunt quæras, sed quæ alterius. Et hæc charitas mihi acceptior, tibi vero erit fructuosior omni contemplatione, seu deuotione propria. Porro in omnibus quæ agis, eligis, toleras aut fugis, cura vt ego sum principium medium & finis tuus, vt propter me omnia aut facias, aut dimittas, & in his aliud non quæras, quam gloriam ac beneplacitum meum. Neque enim quia proximo seruis aut misereris, mihi acceptum est sed quia mei causa te, id est, tuam vtilitatem deseris, & proximi necessitatibus succurris, ideo mihi accepta es. Nam si propter aliud, puta propter fauorem, familiaritatem necessitudinem, aut propter commodum & retributionem agis aliquid, quamlibet magnum sit atque præclarum, hoc ego neque recipio neque respicio. Nihil enim sacrificatur, quod mei causa non sacrificatur.

Seruendũ proximo quoniam fit.

1. Cor. 4 Boni nihil solis esse datum.

1. Cor. 10 Charitas quoniam Deo fit acceptior.

Paupertas spiritus quomodo obtineatur, qualis quisque debeat fore in oculis propriis: iniuriam item quamnam solam curare debeamus.

CANON XXXIV.

Quicquid igitur potest manus tua, instanter operare, esuriens & sitiens iustitiã. Nemo te videatur tibi infirmior, nemo magis virtutũ inops, nemo gratiæ meæ plus indigens. Itaq; oculos tuos in tuos defectus semper figens, plan-

Eccle 9 Mat. 5 ge &

ge & geme, quod tam multa tibi deficiunt. Porro quicquid alij faciunt homines, quomodo se circa virtutes & erga me se habeant, quibus vis ambulent, non est tui discutere nec cogitare. Ego scio quid vnici que dederim, scio etiam quid à quolibet exagere debeat. Tu esto in oculis tuis omnium nouissima vilissima & quasi nihil. Erubescere in conspectu meo (si que te laudare aut bene de te sentire audieris) & in hoc ge- me quod mihi fiat iniuria ab hominibus de cã vili, ingrata peccatrice anima, hoc est de te, bene sentientibus. Crede te tam vilem, quod vnici que liceat te contemnere & abiicere, vt in corde tuo non sentiat iniuria, nec vnquam apud te existimetur, si contumelias molestiasue quis tibi irrogauerit. Siquidem omni etiam tempore nihil apud te referre debet, vtrum laudes conuitiue receperis, nisi quod laudibus indignam, conuictis vero dignissimam te æstimes. Quamdiu enim iniuriam sentis, quamdiu querularis, nondum exuta es ab amore proprio. Nullam enim præter eam quæ mihi sic deberes sentire aut æstimare iniuriam. Ita igitur esto erga me, vt eiusdem ponderis sit apud te, siue bona, siue mala, tristitia an iucunda externa te exce- cesserint, intus pauper spiritu, esuriens & sitiens (quod dixi) iustitiam, & cor habens liberum, paratum atque feruens ad omne beneplacitum meum.

Vilis quan- tum in ocu- lis propriis quisq; fore debeat. Iniuria que- nam sola existiman- da sit.

Matt. 6

Amore Dei quanto anima fidelis inflammari debeat: amoris Dei quid proprium: Deus cur vult amari, vt item amor non sit ocio- sus & vt is in infinitum crescere possit.

CANON XXXV.

Psal 41

Matt. 5

Phil. 3.

Amori in- sano propri- um quid.

Amor Dei quid debeat in homine efficiere.

Filia, sicut ceruus desiderat ad fontes aquarum, ita desideret anima tua, æstuet cor tuum amore ac desiderio ad me. Qui ardentissime sitit, aliud non potest cogitare, quam potum. Nam quicquid egerit, sitis illum vrens non deserit, nec quiescere finit, cogitationes & desideria ad obtinendam potum illi suggerens. Simili modo tu si me rectè amares, si desiderares ardentem, non posses aliud cogitare, quam quomodo ad me venires, quomodo mihi coniungi posses. Semper ergo in te debet esse esuries & sitis iustitiæ, vt nunquam quiescas, & nunquam satis tibi videatur esse quicquid in honorem mei perfereris, sed gemitus & dolor tibi sit cordis, quod ad eò nihil me adhuc honoraueris. Semper igitur extendens ad anteriora te, semper sitias perfectiora, semper æstuet cor tuum quomodo vicinias mihi coniungi possis, quomodo honorare & beneplacitum meum implere perfectius possis. Qui heroico insanoq; amore ad hominem depereunt, cibum, potum, omniaq; tam oblectamenta, quam necessaria corporis commoda fastidiunt, pallefcunt, infirmantur si non quierint potiri amato, aut si non sentiant se redamari. Solo enim amore languent, vnde nec gaudere nec consolari, nec quiescere possunt, nisi obtineant quod amant. O filia hoc modo tu me amare deberes, vt in me solo tibi foret gaudium & consolatio, & extra me vbique mæror & amaritudo. Si me rectè amares, non posses quiescere, donec me obtineres. Sitis enim æstuet in te ac fames, ac desiderium quietem non finens. Vtinam vel huiusmodi amore langueas. O si cuncta fastidians, me solum desideres. O si cor tuum ab alio amore quocunque exutum ac nudum mihi præbeas, vt illud post me traherem, & amore mei illud vulnerarem. O quam felix esses, si mente capta, si amore ebria cuncta sperneres, cuncta fastidiret creata, & post me solum curreres, ad me clamares: *Vulnerata a charitate ego sum. Ad eò debeat*